

האוניברסיטה

יה לעשות עם 5000 דולאר?

בהתהלך פרופסור הרברט וקסלר, מוהתיקי ונאמני שוחרי האוניברסיטה העברית באר צותהברית, בחוצות ניו-יורק, פגש בידיד עשיר (שביקש לשמור על אלמוניותו), שהיה זקוק להפנה.

שהתלקה, סולק עלידי השופט מן האילם "כדי שילמד מן השעור". בהסתמכו על חוקי ישראל טען גנור: "כדי להיות רב בישראל, צריך רק סמיכות מרב גדול בדורו — אין צורך ברשיון ממשל" חי או כל רשיון אחר". כאשר לא זכה לתגור בה נוגדת, המשיך לחקור את ציוני, אשר עורר רושם שהוא חושש שמא לא יצליח בשליחותו, יסתבך בדניגים שונים ומפולפ-לים. אמר חבר בית-הדין הרבני, הגנור לשבט או לחסד את אושרם של אלפי זוגות: לא אוכל לענות לחקירות, אינני מומחה, אני זקוק להפנה.

אחר הפעיל גנור את התיאוריה החוקית, אליה הגיע אחר דגירה על עשרות כרכים שנכתבו ע"י חכמי ישראל בכל הדורות, וזכה בשתיקה גמורה של שני היועצים וציוני: לפי חוקי דת ישראל מספיק לצורך נישואין, "קניין כסף" ושני עדים (טבעת נישואין ב"מקרה של אביגיל ומיכאל). הרבנים בכלל אינם אלא תוצאת תקנות קבועות חסרות תוקף חוקי — נישואין תופסים גם כלא רב. הרבנות הסכים, כתנאי... ויינברג התרומם, הודיע שינא) היה לו חום כליל אתמול (39.5), (ב) כדי להגן על החוק הדתי המחייב קהילה, עליו להביא מומחה, הודה בכך בכשלונם של שליח הרבנות ציוני. הכי ריז גנור: "השאלה החשובה היא — האם הווג נשוי כדת וכדין? השיקולים שלא לעניין (של ויינברג) נוגעים רק לרבנות לא לוו, שגורלה, העומד להחוק, מסמל גורל אלפי זוגות אחרים.

אחר הוסיף, בפאתוס שחישמל את מניין הנוכחים באולם: "הווג רוצה לחיות יחד, להוליד ילדים ולהקים בית בישראל — החייב החוק לעזור לו?"

למחרת גבר פחדה של הרבנות, נוכח ה"תוצאות העלולות לנבוע מהצהרת השופט. אל גנור הגיעה בקשה תבוסנית: הרבנות תסכים להשיא את הווג מחדש תמורת דחיית המשפט. אולם גנור לא ויתר, הבטיח ללכת עד הסוף.

הכריז השופט כהן, אחר שלא קיבל את טענת היועץ המשפטי על חוסר סמכותו של בית-המשפט המחוזי להכריע בעניין: "אין נני כנסם לשאלה אם הרב הדסאי מוסמך או לא... לפי הדין היהודי אין כלל הקרי בנוכחותו של רב בשעת עריכת טכס הקרי דושי... מחריד הדבר כי בחברה מתקדמת יבוצעו נישואין ללא פיקוח וללא טכס פורמאלי, אך נישואין אלה יהיו כשרים, כיוון שהדין היהודי אינו רואה בנישואין כאלה פגיעה בסדר הציבורי. לפיכך מחובתי לבצע את החוק הקיים ולהוציא צו המכיר בנישואי אי הווג הצעיר."

ד"ר בר, שראה במורת רוח גלויה את עצם הופעתו של הדסאי, הכבש השחור, של עדת הרבנים, דירבן את ויינברג בלחישות ייעוץ, בהן ניסו השניים להוכיח את אי כשרות נשואי הווג תוך הסתמכות על בו-רותו של הדסאי בעניני נשואין. שאל ויינברג: "הנכון שאין לך רשיון מסעם הרבנות? הדסאי: "אין לי צורך ברשיון, אני יורש גדול ממנה". אחר גולל לפני השופט, תוך הסתמכות על ספר רבני ישראל, אותו החזיק בידיו, את פרשת למודיו בשיבת לומזיה והסמכתו עלידי גאון דורי.

"אין צורך ברב!" אולם בהשמיע הדסאי את דבריו, עורר את יצרו ההיתולי של ד"ר בר, שעיוה את פניו מיל הרב, כאילו אמר: זה בא ללמזני תורה. אמר הרב הדסאי, שתחילה גילה מידה רבה של התאפקות מול העויותיו של יועץ משרד הדתות: אם מוכיחה האשה היודיה על בגידתה בעלה עם האדם לו רוצה היא להי נשא לא היה אלא אמתלה — מותרים נשוי איה. הוא סיבך בכך את התקנה, זכה להע' זיית לעג נוספת מ"ד"ר בר והתפרץ. צעק הרב הישיש אל השופט: "הוא מבזה או" תי!" שאל ויינברג שאלה בטוחה: "הנכון הוא שמה שרב אחד אוסר השני לא יתיר?" תשובת הדסאי: רק אם איננו גדול ממנו. אחר הודה הרב שלא שאל את הווג אם היה נשוי אי פעם, אלא רק אם הוא פנוי עתה. גרם סיפוק רב לווג היועצים שסברו שהוכיחו בכך שהדסאי איננו בר-סמכא, ולפיכך נשואין הנערכים על ידו אינם כשרים. הדבר עורר אף את השופט כהן, ששאל את הדסאי: "הנכון שתפקידו של הרב לפקח על הנישואין?"

קם גנור, מתח את גלימתו השחורה, הודיע בקולו בעל הרי"ש הלשונית: "לא לפקח, לרב בכלל אין כל תפקיד בנשואין, הוא מיו מן להיות נוכח בטכס. זה רק מנהג. ללא כל תוקף חוקי מחייב. איתגובתם של היוע' צים שיכנעה יותר מדבריו של גנור. אמר צעיר שספג נחב בשורה השנייה של ספסלי האולם: "טוב לדעת, לחתונה שלי אפילו לא אומין אותו."

"חיות עם מישהו אחר?" אל היוי עצים נתוספה עתה דמות שחורה, החל ממג' בעתה חסרת השוליים ועד לשרוך נעליה, כולל זקן פחם ארוך ומסולסל. אחר שהדסאי ובר הודיעו זה לזה, בקולי קולות, שהם מכירים זה את זה, נתפס דוכן העדים על ידי הדמות השחורה שהודיעה ששמה הרב מנחם ציוני, שהוסמך עלידי הרב הרצוג ונתמנה עלידי הרבנות הראשית ל(1) מו' כיר קבוע של בית-הדין הרבני. (2) חבר בית-הדין הרבני (שגור על אביגיל לא להג' שא לגבר בו רצתה), (3) רב ממונה על

אין פירוש הדבר שעורכי קולנוע ינופפו את הדגל הלבן מעל למבצר היופי. גם הם יבחרו במלכת מיים. מאחר שקנאת שבועונים מרבה יפהפיות, תהיה מדינת ישראל עתה המדינה היחידה בעולם שלא זה בכבד שתהיה לה מלכת מיים אחת, אלא אפילו שתיים. וכל זה נוסף על מלכת יופי ארצית ושתי מלכות יופי מחוזיות.

מיסדר מלכות המים 1951 של השבועון "קדנוע" המציאו שורת יפהפיות

ת'אטרון

פגמים אפשר לתקן

כשוב מאיר ינאי, שחקן אוהל בן 24, הממשש עוזר במאי, מסיבוב אוהל באירופה נכונה לו הפתעה חינוכית. המועצה הבריטית בתל-אביב (לתרבות וחינוך) העניקה לו סטיפנדיה נדיבה לששה חודשי השתלמות ב- תורת התיאטרון באוניברסיטת לונדון. ינאי השתלם בתוך אולמות התיאטרון הלונדוני המפורסם, חזה 80 מחזות ונצל את שארית זמנו לבחירת במאי, שיסכים לביים באוהל לפחות מחזה אחד.

מישוכה לדעת שרוב הבמאים בעלי השם לא יחליפו את ניו-יורק (אליה הם נוסעים בעונה הבוערת) בתל-אביב, כמעט ונאלץ לוותר על התכנית. אך בהקלעו לכניסית סנט תומאס הלונדונית התלהב מהצגת תרדמת אסיריט, מאת המשורר הבריטי קריסטופר פריי שהפך מחזאי, גילה שם את הבמאי מיכאל מקקוואן. ההצגה, בה הווים את עצמם חמשה חיילים בריטיים האסורים בכנסייה גרמנית בזמן מל' חמת העולם כמיוות תכניות — הפכה אחת מגולות הכותרת בפסטיבל הבריטי של 1951 וינאי שיכנע את הבמאי מיכאל מקקוואן, לבוא לישראל לביקור-עבודה של ששה שבועות, בהם יביים את אגדת החורף לשקספיר.

בהחל מקקוואן, ליד לונדון בן 46, בה' כנת המחזה בתל-אביב, דיבר גלויות בגנות נקודות התרופה של התיאטרון הישראלי. ההסבר המקצועי, אותו לא נמנע מהביע ל' אנשי אוהל: חוסר מגהל במה מומחה, שהוא דמות מרכזית בכל תיאטרון טוב, והמכרז בידיו את כל העצמים החיים והדוממים מהם נוצרת הצגה שלמה. נוסף לכך גוף בחוסר משמעת בימתית, היוצרת תוהו ובוהו גמור בסדרי התזרוז.

התוצאה: עבודה על מחזה המושלם כרגיל, בלונדון ובניו-יורק, תוך שלושה עד ששה שבועות, נמשכת בארץ שלושה חודשים, גור' ררת הוצאות מיותרות ותשלומי-ענק לבמאים. תוצאה נוספת: השחקנים נמצאים תמידית במתח עבודה — תוך מחזור בלתי נגמר של חזרה ביום ומשחק בלילה. הבטיח מקקוואן: החומר האנושי טוב פגמים אפשר לתקן. מקקוואן שהפיק 25 שנותיו בתיאטרון עשרות מחזות נהנה מיחסם החם של אנשי אוהל, אותם הוא מעריך כאנשי במה רגישים ביותר, הסכים עקרונית לביקור נוסף בעונת החורף הבאה. המועמד הרציני: תרדמת אסיריט אשר נושאה המודרנית-תנ"כי מתאים לדעת מקקוואן להצגה בישראל. אך תרדמת אסיריט שהוצג בלונדון ובניו-יורק בכנסייה של ממש, לא יוכל להיות מוצג בבית-כנסת תל-אביבי, משמע דת. הפתרון: בניית תפאורות בית' כנסת שתועלה על במת אוהל.

נתון בצרה. לאותו ידיו היו 5000 דולאר מיו' תרים והוא התלבט למי לתתם. אך הוא ידע כי מוטב לו למסורם לגוף ציבורי הזקוק להם. פרופסור וקסלר קפץ על המציאה, שיכ' נע את הידיה-העשירי כי האוניברסיטה העברית בירושלים סובלת מחוסר כספים בצורה כרו' נית ותהיה אסירת תודה על תרומת 5000 ה' דולארים.

יחד עם הצ'ק מסר השבוע פרופסור וקסלר לידיו הד"ר ורנר סינטור, האומיניסטרטור של האוניברסיטה, גם ציור של מגלה תורת היח' סות, של הפרופסור אלברט איינשטיין, שדיוק' נו יקשט את אחד מקירות אולמות האוניבר-סיטה. סיפר הפרופסור הניו-יורקי את תול' דות הציור: "זומן חלם לתת מתנה זאת לאר ניברסיטה, נכשל בגלל סירובו של איינשטיין. אולם לפני חודשים מספר הצליח לשכנע את גדול הפיסיקאים לשבת לפני צייר ניו-יורקי עד סיום הציור. נאנת איינשטיין בשעת ה' ציור: "הציירים והצלמים נמאסו עלי עד מות!"

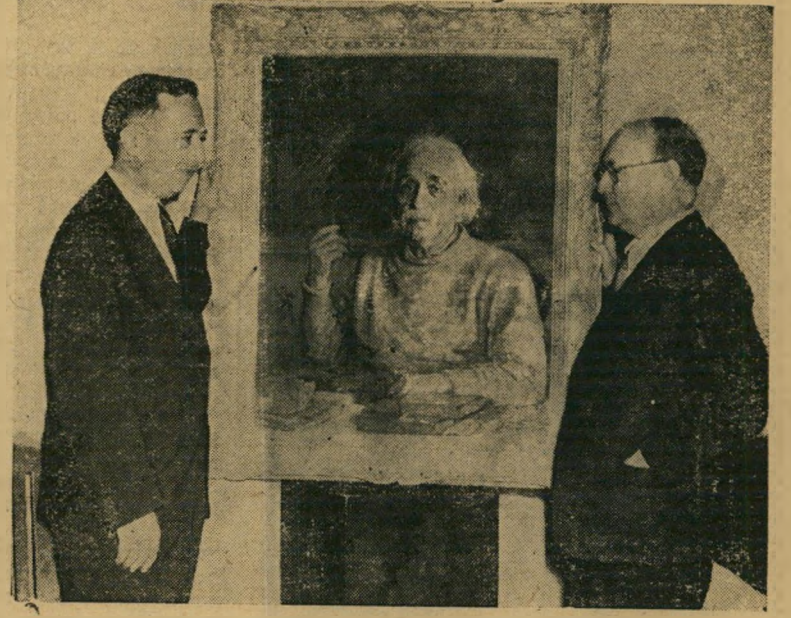
הווי מלכת המים כפול שתיים

לפני שנתיים ביצבץ רעיון גאוני בלבם של בעלי השבועון לאשה. מדוע לא יקבלו הם תחת כנפיהם את בחירתה של מלכת-יופי ישראלית? כבר כעבור כמה ימים היה ברור להם — ולכל חבריהם למקצוע — כי פתחו מכרה של זהב. כמה אלפי סרטים הוליבודיים, בתוספת שאר השינויים הנפשיים שחלו בלב בנות הארץ מאז המלחמה, הכשירו את הקרקע למפעל כזה. העיתון, שתפוצתו עד אז לא היתה מזהירה כל כך, עלה בהרבה. עניין הבחירה השנתית של המלכה הפך נושא עיי קרי בו, האפיל על כל נושא אחר.

ישבו עורכי השבועון קולנוע, שהו-מה יכולים הם לעשות כדי לפתוח מכרה זהב דומה. מצאו הם המצאה משלהם: מלכת מיים. בטקס נאה הופיעה שורה של יפהפיות בבגדי ים, נבחרה מלכת המים של ישראל.

עורכי לאשה לא ראו את הדבר בעין יפה. בחירת מלכות היא, אחרי ככלות הכול, עניין השיין לשבועונים. השנה יצאו להתקפה נגי דית: שבועון לאשה בחר גם הוא במלכת מיים, בנשף של עולי עיראק. יפהפיה בבגד ים עזנה את סרט לאשה, זכתה לנושיקה מצלצלת מפי צלחה בנימין ששון, חבר הכנסת הספרדי הציוני-כללי.

הארץ תביעות המוניות בימה של בתים (הארץ) חיידקים או מוות! חיזקאל אגמן, תל-אביב

ד"ר סנטור (ימין) מקבל את תמונת איינשטיין מפרופסור וקסלר נמאסו עד מות

אביגיל, מיכאל וגנור יצאו מנצחים. בית- המשפט הצהיר שנישואיהם קיימים. כשהתפור הקהל, הושלך איום אל חלל מסדרון בית-המשפט: שני צדדים השמיעו אותו ברסט. תקוותיהם היו שונות. אמרה צעירה ברדתה במדרגות: "אולי אוכל להת' חתן מחר, בלי כל הטכסים!" גבר בחלוק שחור הצמיד את הכיפה לראשו, שאל בוד' גה: "ומה יהיה עלינו?"

שכונה באיזור תל-אביב-יפו. אחר הצדיק ציוני את גזירת הרבנות: "אלצנו שואלים כמה פעמים: חיות עם מי' שהי אחר?" והבטיח שמתוך דברי אביגיל הסיקה הרבנות שהיא קיימה יחסים מיניים עם מיכאל יובל. אישר ציוני בקור מרותי: אחר שבית-הדין הרבני גזור גזירות, לא יוכל איש להתירן, העלה בכך שחוק מריד על שפתי מספר צעירים ועורר את חמת הדסאי